

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 536

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 30 iulie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 776 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278 ¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală		2–3
Decizia nr. 824 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45, art. 911, art. 265 alin. 2 și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală		4–6
Decizia nr. 831 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție		6–8
Decizia nr. 834 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278 ¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală		8–10
Decizia nr. 836 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3 ¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție		10–12
Decizia nr. 850 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 4 raportat la art. 291 alin. 1 din Codul de procedură penală		12–13
Decizia nr. 869 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591—594 din Codul de procedură civilă		14–15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
771. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Programului „Case de locuit în zonele afectate de calamitățile naturale din anul 2010”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 708/2010, și modificarea art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 729/2010 pentru aprobarea unui ajutor acordat Republicii Moldova constând în principalele materiale de construcții necesare pentru reconstrucția și repararea unor case afectate de calamitățile naturale din 2010.....		16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 776

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omnis Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.165/3/2008 (număr în format vechi 1.455/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală și în Dosarul nr. 12.894/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales Elena-Liliana Ionescu și, pentru partea Dragoș-Ștefan Săracu, avocatul Constantin Săracu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.958D/2009 și nr. 7.960D/2009 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorul autorului excepției este de acord, în timp ce avocatul celeilalte părți arată că se opune conexării, întrucât nu există identitate de părți.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca dosarele să fie conexe.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 7.960D/2009 la Dosarul nr. 7.958D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului excepției pune concluzii de admitere, reiterând argumentele invocate în fața Curții de Apel București — Secția I penală și a Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală.

Avocatul celeilalte părți solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 25.165/3/2008 (număr în format vechi 1.455/2009), **Curtea**

de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Omnis Group” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală.

Prin Încheierea din 22 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.894/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Omnis Group” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, dreptul de proprietate, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât instanța verifică rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, persoana vătămată neputând solicita alte probe necesare unei juste soluționări a cauzei.

Curtea de Apel București — Secția I penală și Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală. Prin Legea nr. 480/2004 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.088 din 23 noiembrie 2004, legiuitorul a dat un nou cuprins dispozițiilor alin. 3 al art. 278 din Codul de procedură penală. De asemenea, prevederile art. 278¹ alin. 1 din același cod au fost modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Astfel, textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 278 alin. 3: „În cazul rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanței ori, după caz, al rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță sau rezoluție, persoanelor interesate, potrivit art. 228 alin. 6, art. 246 alin. 1 și art. 249 alin. 2.”;

— Art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a): „Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înregistrări noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului

raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 referitoare la protecția proprietății din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției nu precizează ce texte sau principii constituționale consideră că sunt încălcate prin dispozițiile art. 278 alin. 3 din Codul de procedură penală. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorilor excepției în ceea ce privește invocarea unor texte constituționale pretins încălcate și a unor motive de neconstituționalitate. Un atare fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, fiind nemotivată.

II. Referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.277 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omnis Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.894/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omnis Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.165/3/2008 (număr în format vechi 1.455/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală și în Dosarul nr. 12.894/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 824

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45, art. 911, art. 265 alin. 2 și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45, art. 911, art. 265 alin. 2 și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorel Cîrciu în Dosarul nr. 2.097/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.097/86/2009, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45, art. 911, art. 265 alin. 2 și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dorel Cîrciu cu ocazia soluționării dosarului de mai sus, în care instanța a respins ca neîntemeiată o cerere de restituire a cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, cerere formulată în temeiul art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală și motivată de nerespectarea dispozițiilor privitoare la sesizarea instanței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 332 alin. 2, art. 38 și ale art. 45 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, precum și principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, întrucât nu asigură restituirea cauzei la procuror în situația disjungerii dispuse cu încălcarea dispozițiilor legale, în cursul urmăririi penale, în condițiile existenței cazului de indivizibilitate prevăzut în art. 33 lit. a) din Codul de procedură penală, și anume în cazul participației penale. Cu privire la art. 265 alin. 2 din același cod, consideră că acesta „contravine dispozițiilor constituționale enunțate anterior, întrucât creează posibilitatea unor situații inacceptabile din punct de vedere juridic”. De asemenea, arată că art. 911 din Codul de procedură penală aduce atingere aceluiași principii și drepturi din Legea fundamentală arătate mai sus, precum și dispozițiilor constituționale privind viața intimă, familială și privată, secretul corespondenței și condițiile și limitele restrângerii exercițiului

unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece posibilitatea de a solicita interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare doar în baza unor date privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni contravine cerinței existenței unei proporționalități între restrângerea exercițiului drepturilor consacrate de art. 26 și 28 din Constituție și situația care determină respectiva restrângere.

Tribunalul Suceava — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 38, art. 45, art. 911, art. 265 alin. 2 și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 171/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 — „*Disjungerea*”, art. 45 — „*Dispoziții care se aplică la urmărirea penală*”, art. 911 — „*Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*”, art. 265 alin. 2 — „*Restituirea cauzei sau trimiterea la alt organ de urmărire*” și art. 332 alin. 2 — „*Restituirea pentru refacerea urmăririi penale*”, toate din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 38: „*În cazul de indivizibilitate prevăzut în art. 33 lit. a), precum și în toate cazurile de conexitate, instanța poate dispune, în interesul unei bune judecăți, disjungerea cauzei, astfel ca judecarea unora dintre infractori sau dintre infracțiuni să se facă separat.*”;

— Art. 45 — al cărui alin. 11 a fost modificat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006), iar alin. 12 a fost introdus prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de

procedură penală și a unor legi speciale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003), care a modificat și alin. 5: „Dispozițiile cuprinse în art. 30—36, 38, 40, 42 și 44 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale.

Prevederile art. 35 alin. 4 nu se aplică în faza de urmărire penală.

Declinarea de competență se dispune prin ordonanță.

Când nici unul din locurile arătate în art. 30 alin. 1 nu este cunoscut, competența revine organului de urmărire penală care a fost mai întâi sesizat.

În caz de sesizări simultane, precăderea se stabilește în ordinea enumerării de la art. 30 alin. 1.

Dacă în raport cu vreunul din criteriile arătate în art. 30 alin. 1 sunt competente mai multe organe de urmărire penală, competența revine organului care a fost mai întâi sesizat.

Urmărirea penală a infracțiunilor săvârșite în condițiile prevăzute în art. 31 se efectuează de către organul de urmărire penală din circumscripția instanței competente să judece cauza.

Conflictul de competență între doi sau mai mulți procurori se rezolvă de către procurorul superior comun acestora. Când conflictul se ivește între două sau mai multe organe de cercetare penală, competența se stabilește de către procurorul care exercită supravegherea activității de cercetare penală a acestor organe.”;

— Art. 91¹ — modificat prin Legea nr. 356/2006: „Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”;

— Art. 265 alin. 2: „Când completarea sau refacerea urmăririi penale este necesară numai cu privire la unele fapte sau la unii învinuiți sau inculpați, iar disjungerea nu este posibilă, procurorul dispune restituirea sau trimiterea întregii cauze.”;

— Art. 332 alin. 2 — modificat prin Legea nr. 356/2006: „Instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privitoare la statul de drept, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată, ale art. 28 referitoare la secretul corespondenței, ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 alin. (2) privitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la prevederile art. 265 alin. 2 din Codul de procedură penală, acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”.

În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 alin. 2 din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 38, art. 45, art. 91¹ și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 224 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, și prin Decizia nr. 171 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 16 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală, respectiv a prevederilor art. 38, art. 45 și ale art. 91¹ din același cod, pentru motivele acolo arătate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorel Cîrciu în Dosarul nr. 2.097/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45, art. 91¹ și ale art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 831

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De altfel, autorul excepției este nemulțumit de modul de aplicare a dispozițiilor de lege criticate de către organele de urmărire penală, respectiv de instanța de judecată. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Corneliu-Zelea-Codreanu Brustur în Dosarul nr. 2.544/308/2008 al Judecătoriai Sighișoara și de Marius-Alin Panduru în Dosarul nr. 746/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției

Corneliu-Zelea-Codreanu Brustur a transmis o cerere de

amânare a cauzei pentru motive medicale, precum și în vederea

angajării unui apărător. Atașează o adeverință medicală din care

reiese că suferă de lombosciatică.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de

amânare a judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.203D/2009 și nr. 8.507D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 8.507D/2009 la Dosarul nr. 8.203D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.544/308/2008, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția a fost ridicată de Corneliu-Zelea-Codreanu Brustur cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

Prin Decizia nr. 3.514 din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.959/1/2009, admitând recursul împotriva Încheierii din 5 octombrie 2009 a Curții de Apel Timișoara — Secția penală, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția a fost ridicată de Marius-Alin Panduru în Dosarul nr. 746/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală, cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 încalcă dispozițiile constituționale privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Ministerului Public, delegarea legislativă, structura administrației publice centrale de specialitate, înființarea autorităților administrației publice centrale de specialitate și rolul Ministerului Public, întrucât, fără să existe o situație extraordinară, Guvernul a adoptat actul normativ criticat, de natură a afecta regimul Ministerului Public, care este o instituție fundamentală a statului, ce poate fi reglementată, sub aspectul organizării și funcționării, numai prin lege organică.

Judecătoria Sighișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu aduc nicio atingere dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 134/2005 nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. l) privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Ministerului Public, ale art. 115 referitoare la delegarea legislativă, ale art. 116 privind structura administrației publice centrale de specialitate, ale art. 117 referitoare la înființarea autorităților administrației publice centrale de specialitate și ale art. 131 privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru aceleași motive, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu încalcă nici dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. l), art. 116, art. 117 și art. 131 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Corneliu-Zelea-Codreanu Brustur în Dosarul nr. 2.544/308/2008 al Judecătorei Sighișoara și de Marius-Alin Panduru în Dosarul nr. 746/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 834

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gencă-Ioan Grumaz Zichil în Dosarul nr. 11.564.01/299/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 174 alin. 1 și ale art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală, respectiv ca fiind neîntemeiată cu privire la dispozițiile art. 171 alin. 3 și 4 și ale art. 222 alin. 3 din același cod.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.564.01/299/2008, Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Gencă-Ioan Grumaz Zichil cu ocazia soluționării unei

cauze penale în care judecătorul a desființat în parte o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală și a reținut cauza spre judecare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul de petiționare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, principiul unicității, imparțialității și egalității justiției și dreptul la un recurs efectiv. Astfel, invocă după cum urmează:

— neconstituționalitatea art. 171 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare din Constituție și la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. c) referitoare la dreptul acuzatului de a se apăra el însuși sau de a fi asistat de un apărător ales ori numit din oficiu — din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât suprimă dreptul inculpatului de a opta între a se apăra singur, a-și alege un apărător sau a solicita numirea unui avocat din oficiu;

— neconstituționalitatea art. 174 alin. (1) din Codul de procedură penală față de dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 53 alin. (1) privind condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece nu oferă posibilitatea ca părțile să fie reprezentate și în cursul urmăririi penale, ceea ce conduce la restrângerea exercițiului dreptului la reprezentare și la discriminarea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice;

— neconstituționalitatea art. 222 alin. (3) din Codul de procedură penală în raport cu dispozițiile art. 51 alin. (1) referitoare la dreptul de petiționare din Legea fundamentală, întrucât plângerea poate fi făcută nu numai personal, ci și prin mandatar cu procură specială;

— neconstituționalitatea art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 24 cu privire la dreptul la apărare din Constituție și la prevederile art. 6 paragraful 3 referitoare la drepturile acuzatului într-un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece lasă la aprecierea judecătorului obligativitatea prezenței părților la soluționarea plângerii;

— neconstituționalitatea art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală față de dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și față de prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât are drept consecințe inculparea unei persoane fără punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva acesteia, cenzurarea actului de inculpare de către judecătorii aceleiași instanțe care a dispus inculparea, precum și pronunțarea unei soluții în baza unui material probatoriu devenit nul prin desființarea actului procurorului de netrimiteră în judecată;

— neconstituționalitatea art. 278¹ alin. 9 din Codul de procedură penală prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, pe de o parte, permite inculparea unei persoane și atunci când nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, iar pe de altă parte, nu permite admiterea parțială a plângerii și nici extinderea acțiunii penale față de actele și persoanele pentru care s-a dat soluție de neîncepere sau de scoatere de sub urmărire penală;

— neconstituționalitatea art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală față de dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și față de prevederile art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu permite atacarea cu recurs a încheierii pronunțate în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală. Din considerentele încheierii de sesizare și din notele scrise ale autorului excepției, reiese, însă, că acesta critică și prevederile art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1 și art. 222 alin. 3 din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra constituționalității dispozițiilor art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 3, modificat prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, și alin. 4: *„În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.*

Când asistența juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu.”;

— Art. 174 alin. 1, modificat prin Legea nr. 281/2003: *„În cursul judecății învinuitul și inculpatul, precum și celelalte părți pot fi reprezentați, cu excepția cazurilor în care prezența învinuitului sau inculpatului este obligatorie.”;*

— Art. 222 alin. 3: *„Plângerea se poate face personal sau prin mandatar. Mandatul trebuie să fie special, iar procura rămâne atașată plângerii.”;*

— Art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006: *„Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.*

[...] Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 cu privire la dreptul la apărare, ale art. 51 alin. (1) referitoare la dreptul de petiționare, ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea,

imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 6 paragrafele 1 și 3 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 174 alin. 1 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare.

În ceea ce privește art. 174 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în raport cu o critică identică, prin Decizia nr. 312 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 8 iulie 2005, constatând că art. 174 din Codul de procedură penală, în ansamblul său, este constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De asemenea, prin Decizia nr. 864 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, Decizia nr. 599 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Decizia nr. 1.223 din 18 noiembrie 2008, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, și prin Decizia nr. 1.043 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 3 octombrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la critica formulată cu privire la dispozițiile art. 222 alin. 3 din Codul de procedură penală, aceasta este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 51 alin. (1) din Constituție referitoare la dreptul de petiționare nu sunt aplicabile în materie procesual penală.

În ceea ce privește dispozițiile art. 171 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, acestea nu sunt de natură să știrbească în vreun fel dreptul la apărare al inculpatului sau alt drept al acestuia. Dimpotrivă, pe baza acestei norme interne, care este mai favorabilă decât norma corespondentă din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se asigură inculpatului un apărător din oficiu în situația în care acesta nu are posibilitatea să beneficieze de serviciile unui avocat ales.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 și 4, art. 174 alin. 1, art. 222 alin. 3 și art. 278¹ alin. 4, alin. 8 lit. c), alin. 9 și alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Genică-Ioan Grumaz Zichil în Dosarul nr. 11.564.01/299/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 836

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (31) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător

Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Marinela Mincă — procuror
Oana Cristina Puică — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Mircea-Gheorghe Pop în Dosarul nr. 4.630/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și de Ionel Știube în Dosarul nr. 7.167/271/2008 al Judecătoria Oradea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 262D/2010 și nr. 414D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 414D/2010 la Dosarul nr. 262D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.630/83/2006, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005.** Excepția a fost ridicată de Mircea-Gheorghe Pop cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.167/271/2008, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005.** Excepția a fost ridicată de Ionel Știube cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin dispozițiilor constituționale referitoare la condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență, deoarece adoptarea actului normativ criticat, care afectează regimul unei instituții fundamentale a statului, și anume autoritatea judecătorească, este inadmisibilă. De asemenea, arată că prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 contravin dispozițiilor din Legea fundamentală privind statutul procurorilor, întrucât instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public, instituție care trebuie să funcționeze unitar și coerent, pe principiul legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 legiferează într-un domeniu rezervat exclusiv legii organice, potrivit art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție.

Judecătoria Oradea — Secția penală nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și ale art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, autorii excepției critică separat și prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005. În realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (3¹): „(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție.

[...] (3¹) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 4 alin. (1): „(1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului

procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență și ale art. 132 alin. (1) privind statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și ale art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4

alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Mircea-Gheorghe Pop în Dosarul nr. 4.630/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și de Ionel Știube în Dosarul nr. 7.167/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 850

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 raportat la art. 291 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 raportat la art. 291 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Florin Măriențiu și Mihail Gavril Popa în Dosarul nr. 1.495/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Mihail Gavril Popa și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorii excepției au transmis la dosar, în format electronic, un memoriu referitor la excepția de neconstituționalitate invocată, precum și o notă de protest, solicitând ca aceasta să fie publicată în partea introductivă a deciziei ce va fi pronunțată de Curte, pentru a fi avută în vedere la întocmirea raportului de țară pe justiție, întrucât noul Cod penal edictat prin Legea nr. 301/2004 a fost suspendat și abrogat în mod neconstituțional.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției Mihail Gavril Popa, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune încă o dată memoriul și nota de protest transmise anterior Curții în format electronic.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.495/59/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția**

penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 4 raportat la art. 291 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Florin Mărienuțiu și Mihail Gavril Popa în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), precum și ale art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece sunt nemulțumiți de împrejurarea că nu se cunosc făptuitorii față de care s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată. Prin urmare, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât procurorul nu a identificat toți avocații care au votat și semnat Hotărârea Adunării Generale Ordinare nr. 1 din 17 martie 2006 a Baroului Arad, numitul Mircea Vicențiu Șerb fiind numai mandatat să formuleze o plângere penală împotriva autorilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 4 cu denumirea *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*, raportat la art. 291 alin. 1 cu denumirea marginală *Citarea părților la judecată*, din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 278¹ alin. 4: „*Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal*

cite, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.”;

— Art. 291 alin. 1: „*Judecata poate avea loc numai dacă părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 580 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții, statuând că, dimpotrivă, reprezintă o garanție a realizării dreptului de acces liber la justiție și că „stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, precum și a unor reguli privitoare la persoanele care se citează în astfel de cauze, respectiv persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea, ori regula conform căreia singurele probe admise sunt înscrisurile noi, este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și modalitățile instituite de lege.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea mai constată că neajunsurile reclamate de autorii excepției evidențiază un potențial viciu de constituționalitate ce ar izvorî din modul deficitar de instrumentare a cauzei, fiind nemulțumiți de împrejurarea că un reprezentant al unui barou a formulat o plângere penală împotriva lor, plângere care a fost urmată de o soluție de netrimitere în judecată. Acest fapt este, în opinia celor doi autori, de natură să lipsească de finalitate o eventuală cercetare pentru o faptă de denunț calomnios.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată și nicidecum nu poate supune cenzurii sale maniera de desfășurare a unui proces penal, interpretarea și aplicarea legii fiind atributul exclusiv al instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 raportat la art. 291 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Florin Mărienuțiu și Mihail Gavril Popa în Dosarul nr. 1.495/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 869

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591—594
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591—594 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Magda Dumitru în Dosarul nr. 869/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a criticilor formulate, arătând că textele de lege criticate instituie norme de procedură, a căror reglementare ține de competența exclusivă a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.654/R din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 869/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591—594 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Magda Dumitru în Dosarul nr. 869/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că modul în care este redactat art. 591 din Codul de procedură civilă permite creditorilor îngădirea exercitării dreptului de proprietate privată a debitorilor, fără a fi restricționate eventualele acțiuni introduse cu rea-credință prin instituirea plății unei cauțiuni. Mai mult, pentru a institui sechestrul asigurător asupra bunurilor debitorului nu se solicită decât depunerea unei cauțiuni în cuantum de jumătate din suma pretinsă și dovada că s-a intentat o acțiune în justiție, fără ca instanța care se pronunță asupra măsurii asigurătorii să aibă cunoștință de conținutul concret al respectivei acțiuni pentru a putea aprecia dacă într-adevăr sechestrul asigurător se impune în situația respectivă. Procedura de soluționare a cererii nu are caracter contradictoriu și nici nu se citează părțile în vederea pregătirii apărărilor pe care acestea le consideră necesare. Or, toate aceste împrejurări aduc atingere atât dreptului de proprietate privată, cât și dreptului la un proces echitabil.

Din conținutul dispozițiilor art. 594 din Codul de procedură civilă rezultă că de exercitarea dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma ridicării măsurii sechestrului asigurător dispus

de către instanță, beneficiază doar persoanele care dispun de sume de bani, întrucât doar debitorul care va da garanții îndestulătoare va putea solicita instanței ridicarea sechestrului asupra bunurilor sale.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, asigurând un just echilibru între interesele creditorului și cele ale debitorului, fără a aduce atingere drepturilor garantate constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 591—594 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 591: „*Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă se dovedește că a intentat acțiune. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță.*

Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.

Instanța poate încuviința sechestrul asigurător chiar dacă creanța nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-și ascundă ori să-și risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de alin. 1 și să depună o cauțiune al cărei cuantum va fi fixat de către instanță.”;

— Art. 592: „*Cererea de sechestrul asigurător se adresează instanței care judecă procesul.*

Instanța va decide de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, fixând totodată, dacă este cazul, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntru căruia urmează să fie depusă aceasta. Încheierea este supusă numai

recursului, în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.

Dispozițiilor art. 581 alin. 3 privitoare la pronunțarea și redactarea hotărârii se aplică atât la soluționarea cererii, cât și la judecarea recursului.

Nedepunerea cauțiunii în termenul fixat de instanța atrage desființarea de drept a sechestrului. Aceasta se constată prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților.”;

— Art. 593: „Măsura sechestrului asigurător se aduce la îndeplinire de către executorul judecătoresc, potrivit regulilor privitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

În cazul bunurilor mobile, executorul va aplica sechestrul asupra bunurilor urmăribile numai în măsura necesară realizării creanței.

Sechestrul asigurător pus asupra unui imobil se va înscrie de îndată în cartea funciară. Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelorora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv.

Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii sechestrului cel interesat va putea face contestație.”;

— Art. 594: „Dacă debitorul va da, în toate cazurile, garanție îndestulătoare, instanța va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător. Cererea se soluționează în camera de consiliu, de urgență și cu citarea în termen scurt a părților, prin încheiere supusă numai recursului în termen de 5 zile de la pronunțare. Recursul se judecă de urgență și cu precădere. Dispozițiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (2) și art. 124 alin. (1) și (2), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și art. 1 paragraful 1 din Protocolul 12 la Convenție.

Examinând dispozițiile care fac obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor critici asemănătoare, de exemplu prin Decizia

nr. 166 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 3 mai 2005, sau Decizia nr. 597 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 11 iunie 2008. Cu acele prilejuri, instanța constituțională a constatat că excepția este neîntemeiată, reținând că procedura măsurilor asigurătorii nu soluționează fondul dreptului, ci are o finalitate subsecventă, prin care se urmărește valorificarea acestuia. Rațiunea legiuitorului a fost aceea de a preîntâmpina riscul la care este expus titularul dreptului, și anume situația în care, deși dreptul i-a fost recunoscut printr-o hotărâre definitivă sau irevocabilă, așadar susceptibilă de punere în executare, să se vadă pus în imposibilitatea de a-l realiza ca urmare a manoperelor dolosive ale debitorului.

Împrejurarea că, pentru rațiunile înfățișate, legiuitorul a reglementat, prin dispozițiile art. 591 din Codul de procedură civilă, instituția sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului nu are semnificația încălcării dreptului acestuia la un proces echitabil, întrucât el are posibilitatea de a se adresa justiției și, în acest cadru, beneficiind de toate garanțiile procesuale, poate învedera instanței împrejurările care justifică sau nu luarea acestei măsuri.

Tot astfel, nu se încalcă nici dreptul de proprietate, atâta vreme cât măsura reglementată de textul de lege criticat are caracter provizoriu și nu soluționează fondul dreptului. În plus, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, ceea ce conferă legiuitorului competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Argumentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, astfel încât soluția pronunțată anterior se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591—594 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Magda Dumitru în Dosarul nr. 869/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

pentru modificarea și completarea Programului „Case de locuit în zonele afectate de calamitățile naturale din anul 2010”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 708/2010, și modificarea art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 729/2010 pentru aprobarea unui ajutor acordat Republicii Moldova constând în principalele materiale de construcții necesare pentru reconstrucția și repararea unor case afectate de calamitățile naturale din 2010

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Programul „Case de locuit în zonele afectate de calamitățile naturale din anul 2010”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 708/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 15 iulie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Materialele principale de construcții se achiziționează franco-destinație, în condițiile legii, de către Agenția Națională pentru Locuințe, prin Bursa Română de Mărfuri, și se predau pe bază de proces-verbal primarilor unităților administrativ-teritoriale, potrivit repartizării stabilite în condițiile alin. (1), în depozite centralizate la nivel local, stabilite și comunicate Agenției Naționale pentru Locuințe de către primării.”

2. La articolul 3, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care materialele prevăzute la alin. (2) nu sunt folosite în totalitate, se constituie rezerve de stat și se predau în depozitele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.”

Art. II. — Alineatul (2) al articolului 3 din Hotărârea Guvernului nr. 729/2010 pentru aprobarea unui ajutor acordat Republicii Moldova constând în principalele materiale de construcții necesare pentru reconstrucția și repararea unor case afectate de calamitățile naturale din 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 22 iulie 2010, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Materialele principale de construcții se achiziționează franco-destinație, în condițiile legii, în mod centralizat de către Agenția Națională pentru Locuințe, aflată sub autoritatea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, prin Bursa Română de Mărfuri.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

p. Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Ioan Andreica,

secretar de stat

Ministrul administrației și internelor,

Vasile Blaga

p. Ministrul afacerilor externe,

Anton Niculescu,

secretar de stat

p. Președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice,

Corneliu Burada

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 28 iulie 2010.
Nr. 771.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

